

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1163/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради рехабилитационог обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5105/2019 од 27.11.2019. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5105/2019 од 27.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5105/2019 од 27.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 197/19 од 09.10.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и наложено је туженој да тужиоцу исплати на име накнаде за рехабилитационо обештећење, по основу накнаде нематеријалне штете због душевних патњи као потомку жртве, рехабилитоване решењем Вишег суда у Прокупљу Рех. број 18/12 од 09.07.2013. године, новчани износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.10.2019. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев од досуђеног износа накнаде рехабилитационог обештећења по основу накнаде нематеријалне штете па до траженог износа од 500.000,00 динара као неоснован. Трећим ставом изреке наложено је туженој да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500.00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5105/2019 од 27.11.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца, као лица из члана 7. став 1. тачка 5. Закона о рехабилитацији који се односи на накнаду нематеријалне штете у смислу члана 26. став 3. тог закона. О праву тужиоца на новчану накнаду и висини рехабилитационог обештећења судови су одлучили правилном применом наведених одредаба материјалног права, као и одредаба члана 200. Закона о облигационим односима. Тужилац ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за рехабилитационо обештећење, међутим у пресудама које су приложене уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену правила из члана 200. ЗОО.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 13.05.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 380.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић